

BERT VANMECHELEN, GEPASSIONEERD STRAFPLEITER EN BOKSER

Advocaat Bert Vanmechelen (32) bokste vorige week in zijn thuisstad Sint-Truiden de dertigste kamp uit zijn carrière. Hij won. Op punten. De volgende dag ging hij gewoon naar de rechtbank, zijn indrukwekkende

tattoos en imposante spierbundels verborgen onder de strenge toga. Al liet de kamp hier en daar wat zichtbare sporen na. Vanmechelen, een bekend strafadvocaat die binnen enkele weken aan zijn

vierde assisenzaak begint, bokst even gepassioneerd als hij pleit. «Ik wil alles hebben. Succes in mijn beroepsleven. Een goed gezinsleven. En mijn sport.»

ERWIN VERHOEVEN

Bert Vanmechelen kreeg de boksmicrobe te pakken als tiener. In 2002 werd hij Belgisch kampioen. Hij combineerde de harde trainingen en de wedstrijden al die tijd met zijn rechtenstudies aan de VUB. Na het WK thaiboksen — een discipline waarbij ook knieën, ellebogen en benen gebruikt mogen worden — in 2007 in Bangkok, hing hij de handschoenen aan de haak. Werk, vrouw en kind gingen voor. Maar als hij niet kan sporten, is Vanmechelen niet te genieten. En de liefde voor het boksen bleef knagen. Eind vorige zomer begon de strafpleiter uit Sint-Truiden weer intensief te trainen. Vorige week was hij als lokale fighter de grote publiekstrekker op het 'Trudo Boksgala'. Zelfs Sugar Jackson kreeg minder applaus.

Moest een atletische tienerjongen als jij in Sint-Truiden eigenlijk niet gaan voetballen?

«Ik heb nooit gevoetbald. Ik hou niet van de mentaliteit. Je laten vallen als je niks hebt, dat showgedoe. Op mijn vijftiende ben ik beginnen te boksen. Ik probeerde drie keer per week te oefenen en één of twee keer te gaan lopen. Behalve in de examens natuurlijk. Of als ik moest revalideren. Ik heb vrij veel blessures gehad. Handen gebroken. Neus. Voet. Geopereerd aan een vinger.»

Waarom ben je in 2008 gestopt?

«Ik was getrouwd, papa geworden, bouwde mijn kantoor uit. Ik had een zware blessure aan mijn knie en last van mijn elleboog. Maar vorig jaar begon het weer te kriebelen. Ik heb mijn elleboog laten opereren met het oog op mijn comeback.»

Hoe denkt je vrouw daarover?

«Ik heb die uitlaatklep nodig. Ik ben van mezelf een heel nerveus en jachtig type. Als ik niet kan gaan trainen, zegt mijn vrouw zélf soms: 'Stap het af. Ga wat lopen.' Maar lopen om te lopen... Pffff. Ik moet een doel hebben. Als ik een wedstrijd heb, kan ik daar naartoe leven. Mijn vrouw zou misschien liever hebben dat ik elke avond om zeven uur thuis in mijn zetel zit. Maar dat is dus niet zo. Woensdagavond ben ik wel altijd thuis, de andere vier werkdagen train ik. Boksen is geen voetbal, waar ze het balletje kunnen inleveren als ze zich eens een dag niet goed voelen. In de ring kan je je niet wegsteken. Daar slaan ze om je kop van je lijf te rammen. Dus moet je fysiek in orde zijn. Dat vraagt serieuze offers. Ik ben nu zwaargewicht. De zwaarste jongen bij ons op de club weegt 85 kilo en heeft nog nooit een wedstrijd gebokst. Dus zoek ik elders zware jongens om tegen te sparren. Vaak rijd ik naar Herstal om te boksen en naar Esneux om te thaiboksen. Tegen mannen als Yusuf Zornic, Belgisch Kampioen in de categorie

bokksport. (enthousiast) Ik ken nog iedereen tegen wie ik ooit heb gebokst. Als je samen in de ring staat, sta je daar allebei om te winnen en je weet wat je er allebei hebt moeten voor doen en laten. Dat geeft een levenslang gevoel van wederzijds respect. Respect is een waarde die verloren gaat. Jammer. Ik ben heel ouderwets op dat gebied.»

Sportiviteit en respect zijn nergens groter dan in de ring, groter dan in de advocatuur

-81 kilo. Of Frederic Sinistra, 117 kilo. Een beruchte figuur in het Luikse. (lacht) Maar wel sympathiek. Profbokser. Veel waardier en beter dan ik. Van zulke jongens kan je leren. Ik moet kunnen sparren in een voorbereiding. Tegen een zak kan je ook oefenen. Maar die slaat niet terug.»

Ben je goed verzekerd als zelfstandige?

«Van het moment dat je begint na te denken over de risico's, moet je stoppen. Ik wil dit gewoon doen. Nu. Ik ben 32. Eeuwig zal het niet meer duren. Binnen drie weken stap ik in Lommel op 'Fights at the border' weer in de ring. Maar dat kan misschien de laatste keer zijn. In maart moet ik mijn neus laten opereren. Nadien heb ik een assisenzaak. Dat zijn werkdagen van twaalf tot veertien uur. Daarna is het seizoen gedaan. En misschien mag ik na maart zelf geen klap op mijn neus meer krijgen.» (lacht)

Hoe voelt het eigenlijk om iemand KO te slaan?

«Een prachtig gevoel. Subliem. Van het schoonste dat er is. Je moet het natuurlijk niet vergelijken met een wedstrijd. Maar het komt in de buurt. Staar in

«Winnen op KO

is van 't mooiste dat er is

Als lokale fighter én winner op het 'Trudo Boksgala'. De advocaat oogst meer applaus dan Sugar Jackson. Foto's De Bock en TV Limburg

Zijn er zaken die je als mens niet kan pleiten?

«Ik heb het persoonlijk erg moeilijk met zede getraumatiseerd is voor de rest van haar leven. W haar papa kreeg 250 euro, de mama 250 euro, de dochtertje zelf 500 euro. Alles samen nog n genoeft om mij te betalen. Gelukkig hadden ze e verzekering rechtsbijstand. De dader kreeg a maanden, volledig met uitstel. Dat is de slachtoff uitlachen in hun gezicht. De recidive bij zede delinquenten is hoog, tot 95%. Ik geloof dat mens meer dan één kans moeten krijgen. Maar ik gele ook dat een bepaald soort delinquenten besta waarover de maatschappij moet kunnen zegge die willen we niet meer in ons midden want hij zij is te gevaarlijk.»

Dat is hard. Want onze gevangenis en on strafuitvoering zijn op z'n zachtst gezegd ge 'modellen'.

«Strafuitvoering in België is een loterij. Neem a straffen onder de drie jaar. Die mensen krijgen e 'vervangensbriefke' en moeten zich aanbiede Vervangens ben je volledig afhankelijk van de goe wil van de gevangenisdirecteur. Iedere crimin in België heeft momenteel maar schrik van é daning: kom ik boven de drie jaar. Dan is het gr paniek, zelfs bij geoharde draaidcircimring. Want ze gaan een concreet reclasseringsp moeten voorleggen en minstens een derde van h straf moeten uitzitten. En de meeste vengave hebben niks om handen. Ze willen wel werk maar er is daar geen werk. Alleen heel veel dru. Vooral heroine en speed. Ze shotten zich weg spuiten, ze roken, ze chinezen. Wie dat niet k gaat, om pillen. Iemand die daar jaren zit, gewoon weg in zijn cel. Ik ben niet voor lange str fen. En de straffen die worden uitgesproken, zou efficiënter moeten worden ingevuld. Wie buitenkomt, weet niet welke nanieren eerst in

Ik hoor links en rechts dat binnen de advocatuur dat wederzijds respect tegenwoordig ook wat minder is.

«Mijn patron zei dat onlangs ook. Ik kan natuurlijk moeilijk vergelijken. De advocatuur is niet meteen de beroeps categorie waar mijn vrienden zitten. Ik doe mijn job heel graag, maar ik loop de activiteiten van de balie niet plat.»

Een boksgala zie ik die inderdaad nog niet snel organiseren...

«Pas op, er zijn toch wel wat collega's die boksen. Pol Vandemeulebroucke (zijn volgende tegenstander... in het assisenhof, red.), Mieke Moorthamer, Mounir Souidi, Len Augustyns.»

Nooit gedroomd om prof te worden?

«Ik zou wel ooit graag een profkamp vechten. Maar de kans is klein dat het er nog van komt. Ik word dit jaar 33 en mijn werk zal er niet op verminderen.»

En het wordt zwaarder, want de mensen eisen ook steeds meer van hun advocaat.

«Cliënten willen dat hun advocaat altijd bereikbaar is, meteen op hun e-mails antwoordt. Vroeger was je maar bereikbaar op kantoor, de secretaresse filterde de telefoons. Mij bellen ze soms voor de stomste dingen op zondagavond. 'Heb je al iets gehoord van mijn zaak?' En vooral daar word je op afgerekend als advocaat. Is hij bereikbaar? Kan hij nu naar de gevangenis komen? Maar op een zeker moment begint dat allemaal zo'n enorme impact te hebben op je privéleven, dat je wel gas moet terugnemen. Ik heb periodes gehad dat ik tot één uur 's nachts werkte.»

«Het is hard werken. Ik doe nog veel pro Deo — een schitterend systeem — en in de gevangenis weten ze dat. Heel veel advocaten keken daar vroeger op neer. En op de advocaten die dat deden. (lacht) Mij maakt dat niet uit. Ik ben zeker van mijn geld. Als je de dag van vandaag een provisie vraagt van 750 euro en je cliënt komt uit een modaal gezin met een inkomen van 2.500 euro netto en twee kinderen, dan krijg je onmiddellijk de vraag terug: 'Kan ik dit in twee keer betalen?' Mensen hebben niks meer over aan het eind van de maand. Strafrecht — dat ik doodgraag doe — hangt ook heel vaak samen met marginaliteit. Grote zaken die goed betalen zijn schaars.»

Je pleitte al drie keer in assisen. En opvallend, telkens met Geert Jaspaert. Waarom?

«Voor mijn eerste zaak (de zaak-Bruno Kens, een jongeman die zijn vrouw Priscilla Leurs vermoordde, red.) vroeg ik hem of hij me wilde bijstaan. Hij was meteen bereid en is een kameraad geworden. Geert is een collega voor wie ik heel veel respect heb. Hij kan heel goed de afweging maken tussen de menselijke kant van een dossier en de procedure.»

Ik doe nog veel pro Deo. Heel veel advocaten keken daarop neer. Ook op de advocaten die dat deden, maar mij maakt dat niet uit

In dezelfde eerste assisenzaak was Jef Vermassen je tegenstrever.

«Veel collega's doen wat minachtend over hem. Ik vond hem een heel aangename man. Hij wordt ook op alles afgerekend. Als hij een handtekening zet, is hij mediageil. Als hij weigert, heeft hij het hoog in zijn bol. Kijk naar zijn resultaten — die spreken voor